

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Kako je rešiti Scharschmidov predlog?

I.

Ona nemško-liberalna stranka, ki si je pridela v državnem zboru ime nemško-avstrijskega kluba, ni sama verovala, da bi ostal jezikovni predlog, kakor ga je ona stavila po Scharschmidu, nespremenjen. O napačni in krivični osnovi tega predloga je bila ona prepričana že pri osnutku. Ali ona dela vedno potuhnjeno in prikrito v nasprotju z onim delom nemških liberalcev, ki hočejo odkrito delovati za nemštvo v Avstriji. Poslednji del nemških levčarjev v državnem zboru govori odkritosrčno, in „Deutsche Zeitung“, ki se razglasa kot glasilo nemškega kluba, razodeva naravnost pravo namero Scharschmidovega predloga. Ona primerja v članku od 10. aprila t. l. Irce z avstrijskimi Poljaki; kakor oni v Angliji, tako da odločujejo poslednji v avstrijskem parlamentu, in glede na to pretežo Poljakov piše oni list od besede do besede: „V nemškem narodu v Avstriji je to (gospodstvo Poljakov) že mnogo let dozorilo misel, da bi se dalo Galiciji odločeno mesto, jedva ko Hrvaški, da bi se pravi državni narod (sic!) avstrijski, namreč nemški, obvaroval pred majorizovanjem po Čehih, Poljih in Slovencih. Tamisel je bistvena točka programa nemškega kluba, in se gotovo izvrši prej ali pozneje, kakor v spremenjeni obliki načrt Gladstonov glede na Irce.“

Ker se pa obrača Scharschmidov predlog tudi proti Slovincem, je bila samo dosledna odkritosrčnost, da je spregovoril v državnem zboru nemški poslanec dr. Derschatta tudi naslednje besede: „Narodni poslanci bodo skrbeli, da se naš narod na Štajerskem ne zanemari v narodni odgoji. To dolžnost izpolnimo v prepričanju, da nemški narod potrebuje svoj narodni in gospodarski razvoj, razvoj proste poti, in to pot doseže tudi do Adrije, kljubu vsem narodnim in gospodarskim zaviram „Planinske Hrvaške.“

Take izjave so jasne dovolj, in je umeti iz njih tudi žuganje, da se bo narodnostno vprašanje v Avstriji reševalo z železom in krvjo, ravno ker vedo, da jednapravnost narodov, kakor jo zagotavlja tudi avstrijska ustava, ne dopušča svojevoljnega deljenja in tlačenja narodov.

Na vse to se usiljuje vprašanje: Ali bo imela sedanja avstrijska vlada toliko poguma, da nastopi ravno glede Scharschmidovega predloga dovolj odločne poti v zmislu konečne rešitve narodnostnega vprašanja? Čas in razmere gotovo opominjajo tudi vlado dovolj na to. Saj je tudi ona opazila, kako se je obravnaval domobranski zakon. Naj so imeli pojedini poslanci in pojedine stranke kakoršne namene koli pri imenovanju razpravi, očitno je vendar to, da narode je treba spraviti na postavni člen XIX., predno je upanje, da bo šla Avstrija mirno in pogumno na boj na zunaj. Prekrivanje in skrivanje ne pomaga nič, in vsako hinavstvo ni samo odveč, ampak tudi naravnost pogubno narodom in avstrijski državi.

Vlada je nekako dala upanje, da hoče prav postopati glede na Scharschmidov predlog, če se bo držala dosledno besed, katere je izustil pri budgetni debati finančni minister Dunajevski v imenu skupnega ministerstva. On je namreč rekel mej drugim: „Vlada misli izjaviti svoje prepričanje, da tuji narodi, kiso zastopani v večini, ne bodo prezirali dolžnosti sedanjosti, in to je državni interes, pri vsem spoštovanju do preteklosti. Vlada je tega mnenja, da je Avstrija država mnogih narodov, in da najnoben teh narodov ne gospoduje nad drugimi ali pa jih majorizuje. Kraj, leža narodov in to, da se dotikajo in premikajo mej seboj, jih sili, da žive mirno skupno.“

Iz navedenih vladnih besed je razvidno, da razlaga ona v pravem zmislu člen XIX. osnovnih zakonov, v katerem ni dovoljeno, da bi gospodovali Nemci nad drugimi narodi, kakor zahteva to Scharschmidov predlog, in kakor so se v tem zmislu naravnost izrazili nekateri državni poslanci na levi, drugič želi vlada, da bi se nekateri narodi ne naslanjali preveč na svojo zgodovinsko pravo, in tu meri neposredno na Čeha.

Člen XIX. v resnici ne daje nikakega prvenstva nobenemu narodu, ker podeljuje vsem narodom jednapravnost glede na jezik in vse druge narodne strani in potrebe. Ko bi hotel kak narod po sili imeti več, kot drugi, bi se zagrešil proti ustavi. In nemški konservativci na-

ravnost odrekajo svojo podporo tudi Čehom, ko bi se naslanjali na svoje zgodovinsko državno pravo; oni trde po pravici, da ustava in sosebno člen XIX. nikjer ne govori o takem pravu. Kar torej odrekajo po pravici Slovani Nemcem, mora veljati tudi za Slovence. Ne ti, ne oni nemajo presežati mejnarodne jednapravnosti; in ko bi se določil konečno vendar nemški kot državni jezik, bi mogli tako določbo izvršiti vsi narodi skupno v sporazumljenji, pa ne na podstavi člena XIX., ampak preko tega člena.

Za tako sporazumljenje pa so narodi, ako se jim zagotovi najprej lastna narodnost, ako se torej izvrši najprej člen XIX. v zmislu prave jednapravnosti, to je v zmislu narodne samouprave. Ravno tega se pa boji stranka nemško-avstrijskega kluba in hoče zase predpraviti, kakeršnih v členu XIX. ni najti nikjer, in jih tudi gledé na ta člen nihče ni imel v mislih, ko se je uvrstil mej osnovne člene ustave, če pomislimo, da je ta člen izposojen iz ustave Kromeriške, torej iz dobe, ko so pojedini narodi resnično goreli za jednakost, jednapravnost, in so to jednapravnost tudi privoščili drug drugemu.

Jako poučno, kakó je treba rešiti Scharschmidov predlog in v obče, kakó rešiti narodno vprašanje, je to, kar piše „N. F. P.“ glasilo nemško-avstrijskega kluba, v svojem letošnjem velikonočnem uvodnem članku, ko pravi mej drugim: „Ko bi se posrečilo, nemške Avstrijce združiti v izključno narodno stranko, bi dospela ona dosledno tja, kamor so došle vse druge narodne stranke v Avstriji, do federalizma, to je do zametanja (Preisgebung) nemških manjšin. Kajti samo za ceno popolne vzajemnosti in jednakosti bodo privolile slovanske stranke v čisto narodno organizacijo nemških dežel.“ S tem hoče navedeni organ dokazati, da je cepljenje nemške levice v nemški in nemško-avstrijski klub jako škodljivo, in vabi tako stranko nemškega kluba, da bi se zopet združila z nemško-avstrijskim klubom.

Razvidno je iz te izjave, da nemško-avstrijski klub bi nikdar ne hotel podeliti slovanskim narodom „popolne vzajemnosti in jednakosti“ z Nemci, in ker neče tega, namerja priboriti nemškim manjšinam varnost v narodnostnem ob-

LISTEK.

Selski župnik.

(Roman. Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

Šesto poglavje.

(Dalje.)

Do tistega hipa, ko je Betina ustopila, pravil si je Ivan da je gospa Scottova najlepša, a ko je malo roko Betinino čutil na svoji rami, in ko je svoje zalo obliče obrnila proti njemu, dejal si je: „Najlepša je pa vendar-le miss Percivalova.“ Ko pa je zopet sedel sredi sestra, obšli so ga iz nova stari dvomi. Ako je pogledal na desno, bal se je, da bi se ne zaljubil, in ako je pogledal na levo, bil je v istej nevarnosti.

Razgovor je bil lehak, živ in domač. Sestri sta bili sila prijazni. Poprej že sta bili napravili izprehod v park in naslednji dan sta hoteli jezdit v gozd. Ježa je bila njiju veselje, njiju strast, a tudi Ivan je tako rad jahal, da sta ga že čez jedno četrt ure silili, naj se udeleži jutrnje ježe. Z veseljem je vzprejel povabilo. Nikdo vse okolice ni

boljše poznal nego on. Saj je bilo tu domovje njegovo in ves srečen bode, da bode vodil dami, ka-
žoč jima množico majhnih mičnih prostorčkov, katerih bi brez njega nikdar ne mogli najti.

„Ali Vi vsak dan jezdit?“ vpraša ga Betina.
„Vsak dan in večidel celo po dvakrat. Zjutraj v službi, zvečer pa za kratek čas.“

„Zjutraj jako zgodno, kaj ne da?“

„O polu šestih.“

„Vsako jutro o polu šestih?“

„Vsekako samo ob nedeljah ne.“

„Kdaj pa vstajate?“

„O polu petih.“

„Je li takrat že dan.“

„O, ta letni čas je že jasen dan.“

„No, tako zgodaj vstajati, to je res pravi čudež. Naš dan se prav čisto stoprav konča, ko se Vaš prične. Kaj pa, ali ljubite svoj poklic?“

„Silno, gospodična. Tako lepo je, ako človek vidi svojo pot tako naravnost označeno, ako ima svoje stalne dolžnosti.“

„Toda,“ meni gospa Scottova, „nikdar ne biti svoj gospod, vedno samo ubogati?“

„Baš to mi je morda najprijetnejše. Nič ni

lagljega nego ubogati. Sicer pa se človek tudi samo ubogajoč nauči ukazovati.“

„Kako je to res, kar pravite.“

„Istina,“ pristavi župnik. „A tega Vam ni povedal, da je najvrlejši častnik svojega polka, da — — —“

„Prosim Vas, boter — — —“

Kljubu ugovarjanju Ivanovemu se župnik ni dal motiti v svojem slavošpevu nanj, kar Betina poseže v besedo:

„Odveč je, gospod župnik, nič več Vam ni treba dalje praviti. Vse, kar bi nam mogli napovedati, že vemo. Bili sva tako nediskretni, da sva poizvedovali o gospodu. Oprostite! — Morala bi reči, o gospodu Reynaudu. No, in zvedeli sva vse najboljša.“

„Res, radoveden sem, kaj sta zvedeli,“ veli Ivan.

„Ne, tega ne zveste, nočem Vas spraviti v rudečico.“ — Potem se obrne k župniku:

„A tudi o Vas, gospod župnik, sva povpraševali. Kakor kaže, ste pravi pravcati svetnik.“

„To je res,“ zakliče Ivan.

Ta pot pa župnik naglo pretrga besedo Ivanu.

ziru, ne da bi iste varnosti privoščili tudi drugim, sosebno slovanskim narodom. Doslej so Nemci očitali zlasti Čehom, da nečejo absolutno ničesar vedeti o razdelitvi českega kraljestva, o tem, da bi nemška manjšina istega kraljestva bila zavarovana pred večino českega naroda.

Doslej so Nemci te vrste in celo konservativci očitali Čehom da spravljajo državo v nevarnost zaradi svoje trmoglavosti v rečenem pogledu; sedaj pa kar nakrat razodeva „N. F. P.“ organ glavne stranke nemške opozicije, da Slovani, torej tudi Čehi, niso brezpogojno nasprotniki nemškim manjšinam, da bi zadobile varnost v narodnem oziru. Slovanske stranke so voljne, pravi ta organ, privoliti „narodno organizacijo nemških dežel,“ ko bi se tudi Slovanom podelila jednaka organizacija. Od kod so Nemci liberalne stranke to izvedeli? Saj so doslej o tem vedno molčali. Poglejmo!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. maja.

Kmetijski shod v Grabštajnu na **Koroškem** je sklenil prositi deželni zbor, da se osnuje deželna zavarovalnica proti škodam po toči in sklenil sledečo resolucijo: „Občni kmetijski shod skliče naj se na Dunaj, državni poslanci kmetijskih občin naj osnujejo poseben kmetijski klub, vse kmetijske zveze naj se združijo v veliko unijo, v vsakej občini naj se osnujejo razsodišča, katera smejo razsojevati v slučajih do 1000 gld. Pomanjšajo naj se pristojbine pri prepodaji posestev, na žito naj se naloži varstvena carina 1½ gld. od kvintala, osnujejo naj se kmetijske zbornice ter razdolže kmetijska posestva z izdajo državnih obligacij.“

Nedavno smo povedali, da je **galicijski** deželni zbor zaukazal Levovske mestne občini, da naj s prihodnjim šolskim letom osnuje rusinsko ljudsko šolo, če ne, jo pa bode osnovala vlada na občinske stroške. Poljski mestni očetje sedaj zopet ukreplejo, kaj storiti, da jim ne bo treba osnovati rusinske mestne šole. Pritožiti se sedaj nemajo nikamor, ker so vse instance že govorile. Šolski odsek mestnega zbora izmislil si je novo zvijačo. Osnovati hoče samo dvorazredno rusinsko ljudsko šolo, katera bi mestnim potrebam nikakor ne zadostovala. Poljaki mislijo, da Rusini take šole ne bodo hoteli obiskovati ter jo bode vsled tega občina kmalu lahko opustila.

Rusinsko društvo v Črnovicah „Besida Ruska“ sklenilo je prositi ministerstvo, da se uredijo jezikovne razmere na **bukovinskih** rusinskih šolah. Kakor v Galiciji, tako so tudi v Bukovini Rusini v svojih narodnih pravicah prikrajšani.

Ogerski delavci imeli so v nedeljo velik shod v Pešti in sklenili sledečo resolucijo: „Glede na to, da so delavci naše domovine že sedaj preobloženi z direktnimi in indirektnimi davki v denarji in krvi; glede na to, da delavci vzhle tem velikim žrtvam nemajo nikake pravice pri postavo-davstvu; in glede na to, da bode novi zakon o črnej vojski pred vsem obtežil delavce; izjavijo danes 2. maja 1886 na Budopeštanskem strelišči zbrani delavci, da nemajo s stališča brambor države nič proti občenemu oboroženju naroda, a s tem zakonom vendar ne morejo simpatizovati, dokler se jim ne dadó pri zakonodajstvu njih dolžnostim primerne pravice, to je, dokler se ne dovoli občna volilska pravica.“

Vnanje države.

Ker so nekateri francoski in drugi listi začeli trditi, da Nemčija močno deluje v **orijentu** proti Rusiji, skušajo nemški oficijozni te vesti ovreči in vsó

krivdo zvrčajo na Anglijo. Tako piše mej drugim Carigradski dopisnik v „Köln. Ztg.“, kateri ima zveze z nemškim veleposlaništvom: „Glavna misel angleške orijentalne politike je, zabraniti, da si kaka evropska velevlad ne prisvoji Carigrada, morskih ožinj in otokov, ker bi potem na morji lahko tekmovala z Anglijo. Vsaka država na Balkanskem poluotoku, ki se osvobodi tujega upliva, je Angliji nova utrdba proti Rusiji, nevarna jej pa ni, ker se ne bode tako hitro okrepčala, da bi mogla tekmovali z njo. Zaradi tega je Anglija prouzročila prevrat v Bolgariji in ga podpirala ter do prve konference tudi Avstrijo skušala pridobiti na svojo stran. Še le, ko je pretila resna nevarnost, da pride do vojne, nehala je nasprotovati Rusiji, in prebrisani sir W. Withe, kateri je v novembru na konferenci tako silno pobil Nelidova, podpisal je 5. aprila zapisnik, kateri podreja spremembo vzhodnorumelijskega statuta in imenovanje vzhodnorumelijskega generalnega guvernerja volji velevladstij, to je, pred vsem volji Rusije. Zastonj se je Anglija prizadevala, da bi Avstrijo pridobila zase. Nemčija in Avstrija ostali sta prijazni Rusiji. Namesto da bi se potegovali za svoje neposredne koristi, sta le skušali ohraniti mir v Evropi. Praktično korist od tega imela je le Rusija; samo zložno postopanje carskih vlastij je nagnilo Porto, da se jim je pridružila, ter je sedaj zaradi daljšega razvoja Bolgarije le še spor mej ruskim uplivom in bolgarskim knezom. To je bilo tudi uzrok, da se je Anglija zadovoljila z osebno unijo. Avstrija je največ popustila od svojih interesov, Nemčija je pa le posredovala, kakor v Skierniewicah Rusija se prikazuje v različnem svitu po tem, ali se jemlje v poštev njen položaj na Balkanskem poluotoku ali pa njene razmere k drugim evropskim državam. Ako se opazuje rusko delovanje v Bolgariji in njene razmere k Turčiji, vidi se, da je Rusija bolj kalila, nego čistila vodo. Sprva je trdila, da so njeni sovražniki v Vzhodni Rumeliji preglasili zjedinjenje Bolgarije; potem, ko je spoznala, da jej knez ni več udano orodje, delala je proti njemu. Vsa nevarnost za mir na Balkanu tiči v tem, da Rusija vedno ruje proti knezu. Kakor se vidi, v Peterburgu ne marajo, da bi se Balkanski poluotok kmalu pomiril, ampak hočejo z neprestanimi nemiri in napori še bolj oslabil Turčijo. Na drugej strani se pa mora omeniti, da Rusija v svojej opoziciji proti Bolgariji in Angliji ni prestopila meje, pri kateri bi bila navstala resna vojna nevarnost, in gotovo je dobro vedela, zakaj ne. Ko bi bila Rusija iskala priložnosti, da z mečem posegne v balkanske zadeve, našla bi jo bila lahko mnogokrat. Še pred tremi tedni, ko se je knz Aleksander branil priznati spremenjeni dogovor in je Turčija le odlašala sklicanje konference, bila bi se Rusija lahko postavila na stališče razžaljenega in odločila od Evrope. Tega ni storila, ampak delovala je z družimi vlastmi na to, da se skliče konferenca. Ni hotela samostojno postopati v Bolgariji in velela je mirovati knezu črnogorskemu, ko se jej je ponudil za generalnega agitatorja na severozapadu Balkanskega poluotoka.“

Grki se še neso udali željam velevladstij. Zastopniki velevladstij v Atenah razen francoskega, imeli so že več posvetovanj, kaj zdaj storiti. Grška vlada neče ničesar odjenjati, velevladstij se pa čutijo razžaljene, da se Grška nanje tako malo ozira. Ruski in italijanski zastopnik sta dobila pomirljivejše instrukcije, angleški, nemški in avstrijski pa nečejo nič odstopiti od ultimatumov. Govori se, da bodo zastopniki velevladstij ostavili Atene in se umaknili na parnike mejnarodnega brodovja, ako se Grki ne udado.

Pri dopolnilnej volitvi za **francosko** zbornico v Parizu, voljen je v nedeljo radikalec Gaulier s 145.274 glasi. Socijalist Roche dobil je 100.375 glasov, rudniški delavec Soubrié pa 5000 glasov. Nad 300.000 volilcev se ni udeležilo volitve. Roche

tedaj ni voljen in se tedaj ni odtegnil kazni zaradi hujskanja delavcev v Decazevillu.

Dopisi.

Iz Gorice 3. maja. [Izv. dop.] (Monsign. Valussi. — Dirke. — Tržaški Sokol v Prvačini. — Projektovan izlet podpor-nega društva Tržaškega in Goriškega na Sv. goro.) Gorica ne slovi le kot avstrijska Nizza, ampak v novejšem času tudi kot mesto, ki daje primeroma največji kontingent škofov v celi Avstriji. Stalno ni mesta, katero bi dalo v teku štirih let tri škofo. Po ranjem Gollmayerji imenovan je bil milostljivi gospod Zorn knezonadškofom Goriškim, kmalu potem dr. Flapp škofom Poreškim in sedaj prišla je vrsta na Goriškega prošta, mons. dr. Evgena Karola Valussi-ja, ki je imenovan nadškofom Tridentiskim. Dr. Valussi, ki je rojen 10. febr. 1837. leta v vasi Talmasons blizu Palme nove in je od leta 1873 zastopal furlanske občine v državnem zboru, postal je leta 1880 prošt v Gorici, je jako inteligenten, nadarjen mož, kateri — sicer Italijan po rodu in po mišljenji — je vedno pripoznaval nam Slovincem vsaj teoretično jednake pravice kakor Italijanom, zaradi česar ga „Corriere“ ostro napada, češ, da se je bratil s Čehi in Slovenci. Temu listu, kateri ne more odpustiti Goriškemu nadškofu smrtnega greha, da je rojen Slovenec, je že to neodpustljiv greh, ako kdo vsaj v teoriji pripoznava, da smo istopravni kakor Italijani. Z odhodom nadškofa Valussia na njegovo mesto izprazneta se pa tukaj dve velevažni mesti, mesto prošta in mesto državnega poslanca za Furlanijo. Za prvo se semtertja že postavljajo kandidatje, dasi je to predčasno, kajti mesto bode še le razpisano in prosilcev bode menda mnogo; a kdo bode izbran, to se ne da sedaj niti približno določiti. Pravica imenovanja pripada pa bratoma Codelli in sicer sedaj onemu, ki biva v Ljubljani.

Dirke na Rojicah so končane. Na Veliko noč je bilo mnogo obiskovalcev, ki so si ta nov šport ogledali, posebno iz Trsta je prišlo mnogo tujcev. Vreme je bilo krasno in po mestu je tujcev kar mrgolelo, za meščane je bil to vsekako dober „geschäft“. V vsakem oziru slabeje izpale so pa včerajšnje dirke, kajti tujcev je bilo zelo malo in občinstva na Rojicah komaj desetina od prejšnjega na Veliko noč. Pri vsem tem pa so dohodki jako pičili in odbor bo menda dosti dokladal, da pokrije vse stroške; kako je to prišlo pri tolikem občinstvu, to ve menda jedino oni, ki je pri uhodu listke delil.

Na Veliko noč pohodil je tudi Tržaški Sokol slovenske brate v Vipavski dolini. Vsi viri so v tem jedini, da je bil povsod na slovenski zemlji prav sijajno vsprejet; občine so kar tekmovali v gostoljubnosti, kar nas srčno veseli, kajti to je zopet nov dokaz, da se naše ljudstvo svoje narodnosti zaveda ter visoko čisla brate, ki so prvi branitelji in varuhi na obalah Adrijanskega morja. Kakor je iz nekega dopisa razvidno, čudili so se Sokolci, da neso našli na Goriški postaji nobenega rodoljuba, ki bi jih bil pozdravil. Ker se menda ne bode drugod na to predbacivanje odgovarjalo, dovolim si jaz to zadevo pojasniti v par besedah. Kriv temu je Sokol

kakor da sta popolnem ločeni od prejšnjega življenja svojega. Že zdaj sta ljubili to pokrajino, v katerej jima bode odsihdob bivati. Ivan ni bil tako miren. Besede miss Percivalove so ga bile globoko ganile in srce mu še ni pričelo zopet po navadi bítí. —

Najsrečnejši izmej vseh bil je abbé Konstantin. Srčno se je veselil malega pripetljaja, ki je tako trdo, a ob enem tako sladko izkušal Ivanovo skromnost. Abbé gojil je tako gorko nagnenje za svojega krščevanca v svojem srci; najnežnejši oče svojega najdražjega otroka ne mora pristrčnejše ljubiti. Često je dejal stari župnik sam v sebi, pogledavši mladega častnika.

„Nebo me je bogato oblagodarilo; naredilo me je za duhovnika, a vender mi je dalo sina!“

Tako se je abbé utapal v prijetne sanjarije. Bilo mu je, kakor doma, celo malo preveč doma, kajti misli so se mu polagamo zlele druga v drugo ter se zmešale. Iz prva je sanjal, potem je jel po malem kimati in zdaj je spal. Nesreča se ni dala več popraviti. Župnik je spal, in pa trdno je spal. Izborna večerja in pa dva trije kozarci šampanjca so seveda po svoje pripomogli k temu.

(Dalje prih.)

Večerja se je bližala svojemu koncu ter za župnika ni bila brez večkratnih zadreg. Po vrsti so devali predenj tako čudne in nedoumne jedi, da se jih je le s tresočo roko upal dotakniti, boječ se, da se vse podere na kup. Ti gradovi iz gelée, te piramide iz gomoljik, te trdnjave iz kreme, ti nasipi iz konfekta, te skaline iz ledu.

Sicer pa je abbé Konstantin jedel z veliko slastjo, ter se tudi dveh treh kozarcev šampanjca ni ustrašil. On dobrega življenja nikakor ni sovražil.

Taka je, da nič popolnega ni na tem svetu. Ako bi bilo smrtni greh, biti sladkosnedež, koliko župnikov bi se potem moralo peči v peklú!

Kava se je servirala na terasi pred gradom. Iz daljave čul se je tenki glas stare mestne ure, bijoče devet. Travniki in gozdi so že spali. O parku bilo je videti le še nedoločne pretrgane črte. Počasi se je dvigala luna, razlivajoča svojo svetlobo čez vrhe velikih dreves.

Betina vzame z mize skrinjico smodk. „Kadite li?“ vpraša Ivana.

„Da, gospodična.“

„Vzemite torej, gospod Ivan. — — Prosim, jaz želim tako. A ne, prej me poslušajte!“ Še vedno ponujajoča mu smodke, pravi polglasno: „Zdaj je

temno, zdaj lahko zarudite, kolikor le hočete. Povedati Vam hočem, česar Vam prej pri večerji nsem hotela povedati. Neki star notar iz Souvignya, bivši Vaš skrbnik, prišel je zastran prodaje gradu k mojej sestri v Pariz. Pripovedoval nama je, kaj ste storili po smrti svojega očeta. Zelo sva bili ginjeni.“

„Da, gospod Ivan,“ pristavi gospa Scottova, „zato sva Vas danes vsprejeli s tolikim veseljem. Vsakemu bi ne bili pripravili takega vsprejema, v tem bodite uverjeni. Tako, zdaj si pa vzemite smodko, sestra čaka.“

Ivan ničesar ni vedel odvrniti. Pred njim je stala Betina s skrinjico za smodke, prostodušno gledaje ga s svojimi velikimi očmi. Čutila je živo veselje, ki se da nekako s temi besedami opisati: „To mora pa res biti vrl mladenič, ki sedi tu pred mano.“

„Zdaj pa,“ pravi gospa Scottova, „sedimo in uživajmo krasni večer. Pijte kavo, kadite. — —“

„Ti pa nikar ne govori, Suzanka. Ta veliki molk po mestnem vrišču je kaj posebnega. Tiho bomo in glejmo na nebo, na luno in zvezdo. — —“

Vsi štirje z veseljem izvedo mali program. Suzanka in Betina sedeli sta tiho in zadovoljno,

sam, kajti živi duši v Gorici ni naznanil, kedaj in ali sploh pride res na postajo v Gorici ali ne. Kdor pa ne naznani stalne ure, kdaj pride v mesto, ne more pričakovati posebnega vsprejema, posebno tak dan ne, ko vsakdo, če le more, mesto zapusti, da bi se razvedril itd.

Na Binkoštno nedeljo priredi Tržaško delavsko društvo izlet na Sv. goro, v Gorici pridruži se mu tudi Goriško podporno društvo. Skupno priredita popoldne obe društvi veselico v Solkanu na vrtu župana Mozetiča. Nadejamo se krasnega dneva, prvi-krat bodemo imeli priliko poseči bratom Tržaškim v roko, kar bode naši sveti stvari stalno v korist.

Iz Bleda 3. maja. [Izv. dop.] V svitu jutranjega solca lesketali so se beli snežniki, lahen vetrič si je igral z zazelenelimi drevesi, vse je kazalo, da bo prijeten spomladni dan. Veseli so ga ljudje, vsak hiti na svoje delo, na polje in drugam. Opraviti je veliko, bližajo se gosti in takrat more Bled sleči svojo kmetsko suknjo, saj je svetovno znano kopališče. Vse je tiho, nič miru ne drami, vendar nesreča ne spi. Gost dim, kakor navpični oblak se prikaže nad Zagoricami in v malo trenutkih je streha „Jeklarjeve gostilne“ v svetlem plamenu. Nedolocen šum nastane in kmalo naznanjuje žali don grajskega zvonu prestrašno gotovost, da je v fari požar. Čuje se tekanje, dirjanje, klopot konjskih kopit in v sredi teh glasov razloči se rezki trobentni glas razlegajoč se daleč po svežem jutranjem vzduhu, ki zove mlado požarno brambo Bleško, ne na vesele vaje in kratek čas, na delo resno, na krst ognjen. S pohvale vredno hitrostjo je hrabra četa, mladenštva cvet in naš ponos, na lici mesta. To neso več novinci, zmaga jim sije razčelo, nevtogoma se lotijo sovražnega elementa. Vrhovnega načelnika gosp. Jan. Malnarja po naključji ni doma, divjega petelina lovi v visocih gorah, zato prevzame njegov namestnik g. Oton Wölfling poveljništvo in z veseljem smo videli, v kako obilni meri zasluži vanj stavljeno zaupanje. Tako hladnokrvno in tako točno glase se njegove zapovedi, prav kakor na veliko soboto pri cerkvenem sprevodu. Red se je na miglej napravil, kakor sam ob sebi in naša bramba jela je teoretično znanje svoje v praksi izvrševati z toliko gotovostjo, kakor bi bil vsakateri že sto in stokrat pri požaru. No se ve, da je k temu pripomoglo najnovejše gasilno orodje, s katerim je naša bramba dobro preskrbljena. Samasove brizgalnice so se dobro obnesle in s posebno pohvalo nam je omeniti „Hydrophara“, ki je sitno, a do sedaj neizogibljivo donašanje vode kot popolnem nepotrebno odstranil. Ta spak je vlekel vodo v svoj bronasti želodec, da je kar pis-kalo. Mej požarom spremenil se je lahek vetrič v pravi vihar, nevarnost se je pomnožila in le izvrstnemu gasilnemu orodju in vežbani brambi se imamo zahvaliti, da rudeči petelin ni skočil drugam. Plezalci so bili v hipu na goreči strehi, sekali so trame in dušili ogenj, dočim je drugo moštvo z brizgalnicami goreči objekt tako rekoč kar utopilo. Po tej poti se je posrečilo ne le rešiti sosednjih poslopij, da še celo hišo samo, tako, da ni drugzega zgorelo, kakor streha in kar je bilo lesenega.

Ko je bila nevarnost popolnem odstranjena, prihiteli so požarni brambovci Begunjski in Radovljiški na pomoč. Zelo nas je veselila ta požrtovalnost, kajti ko bi se bil ogenj razširil, bila bi nam njihova pomoč neprecenljiva.

Ginjani smo gledali, ko je tem vrlim možem, ta čas že domu došli gospod načelnik zahvaljeval se jim za njihov trud in dobro voljo bratski v roko segal. Da se vidimo v kratkem! Ne daj Bog pri ognji, ampak pri blagoslovljeni naše zastave, katero nam je velečenjena gospica Hedviga Malnarjeva tako rekoč po krajcarji priprosila, ki je pa tako lepa in dragocena, da se težko še kdo drugi more pobahati z jednako.

Naši brambovci prejeli so danes ognjeni krst in smejo ponosni biti na uspeh dosežen prvi-krat že. To naj jim bo trdna vez, ki naj jih druži in jači vselej in povsod.

Gospod Jeklar ni bil zavarovan, zanašal se je preveč na dobro zidovje, a njegovim dedičem bi bilo sedaj gotovo ljubše, ko bi bil ranjki dal te krajcarje vsako leto „Slaviji“.

Domače stvari.

— (Volitev v okrajni zastop mari-borski) bila je iz skupine kmetskih občin včeraj. Izmej 150 volilcev, ki zastopajo 80 občin mariborskega okraja, prišlo jih je 131 k volitvi. Nemško-

liberalni kandidati dobili so po 92, kandidati na rodne stranke pa 39 glasov. Tako čitamo v današnji „Tagespost“.

— (Umrla) je včeraj dopoldne g. Helena Kozák, hišna posestnica in mesarica v Ljubljani v 58. letu svoje dobe. V. m. p.!

— („Matica Hrvatska“) imela je včeraj izreden občni zbor, na katerem se je sklenilo, da se zida za proračunjeno vsoto 70.000 gld. solidno in dostojno društveno poslopje v dve nadstropji. Poslopje zidalo se bode na prostoru, vrednem 6000 gld., ki ga je magistrat Zagrebški „Matici“ brezplačno prepustil. Poslopje služilo bode v prvi vrsti „Matici“ sami, kolikor možno pa tudi sorodnim književnim svrham.

— (Vreme) je že od sobote jako neprijetno, vetrovno in mrzlo. Po Kamniških planinah sneži in tudi z drugih krajev se čuje, da sneg naletava.

— (Iz Skutari v Mali Aziji) 29. aprila: Iz Azije še gotovo niste imeli izvirnega dopisa. Evo Vam ga danes. Političnih novic tukaj nemam, a kar se tiče prirodne lepote, raznovrstnih človeških plemen, je vse novo za mene, bode pa tudi za gg. čitatelje, kadar priobčim svoj potopis. Za danes samo to, da sem presenečen na vsem, kar vidim v tem kalejdoskopu azijskem. To je velikansko, čudno, po nekod rajsko. Zdrav sem, potu jem brez sitnosti in dobre volje s svojimi spremljevalci. Vreme imamo krasno. Ravno ko to pišem, pripravljamo se, da gremo poslušat, kako derviši tulijo. Zdravstvijte! Prof. A. Bezenšek.

— (Gimnazija v Pazinu) se koncem šolskega leta popolnem opusti; ob enem se pa otvori gimnazija v Pulji. Dotični odlok podpisal je cesar dne 12. aprila t. l. — Kar so Pazinci se-jali, to Pazinci sedaj žanjejo. Kdor seje veter, žel bode vihar.

— (Včerajšnji „letni“ somenj) bil je v obče še dobro obiskan; posebno pa konjsko sem-njišče. Tu videlo se je dokaj lepih konj, in kupci mej njimi veliko tujcev, so hitro posegli po lepi živini in tudi veliko pokupili, tako, da je bila kupčija na konjskem semnjišču kaj živahna. Ne tako na semnji za govejo živino, kjer tudi ni bilo veliko živine postavljene. Temu pa je uzrok, ker je bilo na ta dan v deželi več semnje. Na somenj se je prignalo 1166 glav živine in sicer: 607 konj, 245 volov, 268 krav in 46 telet.

— (Dr. Nemičič,) ki je bil 16 dnij v Pa-rizu, da prouči Pasteurjevo metodo proti steklini, bil je pretekli teden v Zagrebu ter poročal o svo-jih študijah in skušnjah. Slavni francoski učenjak vsprejel ga je jako prijazno, sploh je Pasteur slo-vanskim zdravnikom nasproti zelo ljubezniv. Prizna-vati se mora, da ima izredno važnost, ako se „vi-rus“ (stekline strup) ucepi, a to sredstvo pomaga brezpogojno le tedaj, ako se more ucepiti že v dveh dneh po popadu stekle živali. Do najnovej-šega časa Pasteur tega sam ni znal. Kadar se pri-kažejo prva znamenja stekline, je cepljenje že brez-uspešno. Splošen uspeh in pomoč proti najgroznejši bolezni bode le mogoče, kadar se povsod ustanove taki zavodi. Dr. Nemičič bode tak zavod v Kar-lovci osnoval. Omislil si je v Parizu najpotrebnejše orodje in bode najprej nabiral strup („virus“) iz podaljšanega mozga steklih živalij. „Virus“ ima le tedaj uspeh, a domači zajci, ž njim cepljeni, sedmi dan steklino dobe, deveti dan pa poginejo. Cepljenih živalij se steklina ne prime in Nemičič misli, da so celo mladiči takih živalij pred steklino varni. Dr. Nemičič pa tudi misli, da bi morali psi brezpogojno vedno torbenagobci imeti, kajti na Pruskem, kjer je že ta naredba, ni bilo lani niti jednega slučaja stekline po popadih steklih psov.

— (Gosp. Josip Kramar,) dosedaj kavarnar pri Fišerji, preselil se je s 1. majem na Pre-širnov trg, v kavarno I. nadstropje. Kot vrlemu narodnjaku želimo mu mnogo obiska.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je aprila meseca 1483 strank 416.357 gld., 1954 strakam pa se je 386.970 gld. 44 kr. izplačalo.

— (Od prvega maja) pa do konca septem-bra ustavlja se kakor druga leta, tako tudi letos, brzovlak v Rimskih Toplicah.

— (Pevsko društvo „Lira“ v Kam-niku) vabi tem potom svoje ude k izletu v Dol v nedeljo dne 9. t. m., kjer se z društveno zastavo udeleži slavnosti, katero priredi tamošnje bralno društvo. Iz Kamnika odpelje se točno ob 1/2 1. uri popoldne. Gg. udje zbira se v ta namen v gos-poda Fišerja restavraciji. O. Ibor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Atene 4. maja. Izvestje Havasovo: Ne-verjetno je, da bi se Delyannis in zastopniki velevlastij sporazumeli. Delyannis vztraja pri tem, da bi se vsak korak po napotkih ulti-matuma zmatral takim, ki se je izzval po pri-tisku ultimatumu. Niti kralj ne more zahtevati ostavke kabineta, ki ima zaupanje večine. V očigled položaju treba močnega kabineta, da brzda strasti narodove. To pa bi bilo nemogoče, ako vlasti ostanejo pri ultimatumu. Danes širi se vest, da so poslaniki dobili instrukcije, da so vlasti zadovoljne, ako Francoska jamči za to, za kar se je Grška zavezala.

Zader 3. maja. Nadvojvoda Albrecht ogledal si je včeraj San Nicolo in dospel popo-ludne v Šibenik, kjer je bil navdušeno po-zdravljen. Ko si je cerkve ogledal, odpotoval je v Splet. Prebivalstvo ga je povsod najsrčneje pozdravljalo.

Levov 3. maja. Danes tukaj in po vsej Galiciji veliko snega palo.

Opava 3. maja. Od danes zjutraj ne-prestano močno sneži. Temperatura 1° nad ničlo.

Jalta 3. maja. Angelescu je včeraj do-mov odpotoval. Car podelil mu je red sv. Ane prve vrste. Tudi njegovo spremstvo dobilo razne redove.

Peterburg 3. maja. Veliki knez Nikolaj star. odpotoval včeraj mej donske kozake.

Canea 3. maja. Francoski konzul ofi-cijalno zanikava vest, da bi bila Francoska Grške, ako bode demobilizovala, obljubila kaj novega ozemlja. Poslanik Mony dela na to, da se bode velevlastim takojšnje razoroženje ob-ljubilo.

Brindisi 3. maja. Od včeraj opoldne do danes opoldne tukaj 3 za kolero zboleli, v Ostuni 3 zboleli, 2 umrla, v Batianu 5 zbo-lelo, 3 umrli: v Torre Santa Susana 2 zbolela.

Razne vesti.

* (Spominik ruskega carja Aleksan-dra II.) Te dni se je v Kišenjevu odkril spome-nik carja Aleksandra II., katere slovesnosti se je udeležilo mnogo naroda, vojašine in duhovščine. Spomenik postavljen je v spomin 12. aprila 1877, ko je car objavil vojno Turčiji.

* (Bolgarska železnica) Bolgarsko društvo, ki je imelo dodelati železnico Caribrod-Sofija-Bakareli je naznanilo, da ne more dodelati te želez-nice. Izgovarja se s srbsko vojno in nekaterimi drugimi zaprekami. Sedaj se ponuja neka nemška in neka belgijska družba za grajenje te železnice.

* (Srbske železnice.) Kakor se poroča „Pol. Corr.“ iz Belega grada 29. maja, so poročila, da je povodenj jako poškodovala srbske železnice, pretirana. Vsa škoda na progi Belgrad-Niš znaša le 4000, na progi Niš-Leskovac pa 3000 dinarjev.

Poslano. Kako je sploh znano, se v Kolodvorskih ulicah goji gnječa surovih domačih in tujih postopačev, ki so že tri leta velika nevarnost občinstvu, katero tod hodi. Ta stvar se je že lokalni policiji naznanila in je slednja nekoliko teh mogočnih ponočnih akov ostrasila s ključem. Ali stvar je vsak dan bolj nevarna, kajti ti fantini obetajo, da se bodo že po noči srečali s tistim, ki jih je policiji ovadil — Ker se jim pa ni posrečilo izpolniti njih namena, je pa ta tolpa postopačev njegovo hišo na belo nedeljo z nesramnim surovim popisom počekala z debelim ogljem, tako da je bil gospodar primoran v mraku dati celo hišo ostrgati, da se mimogrede občinstvo ne bi izgledovalo. Za vodjo imajo pa ti mogotei nečega bivšega, iz več služb odpuščenega kupčijskega pomočnika, katerega ob priložnosti imenujemo z imenom. Vprašam tedaj, če je kaka kazen za tako po-četje?

(311) **Poškodovani.**

Poslano. Hospodu Fr. Kr...! Ako je Vaše „Poslano“ v 97. števil. „Slov. Naroda“ naperjeno proti meni (naslov je označen samo s črko E.), odgovorjam Vam, da Vas niti ne poznam in mi je vsa za-deva Vaša neznana. Sicer pa kompromitujete ljudi stoprav potem, ko ste se o njih krivdi uverili.

V Kamniku, dne 3. maja 1886. E.

Tujci: 3. maja. Pri stenu: Mihalup z Dunaja. — pl. Herrenschwand iz Gracea. — Arko iz Zagreba. — Romor iz Trsta. — Hen-dak, Musina, Obračja iz Gorice. — Arens z Dunaja. — Schwarz iz Karlovca.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Neb.	Mo-krina v mm.
3. maja.	7. zjutraj	735-33 mm.	11-8° C	sl. svz.	jas.	0-00 mm.
	2. pop.	734-47 mm.	12-0° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	735-98 mm.	6-8° C	sl. vzh.	obl.	

Srednja temperatura 10-2°, za 1-3° nad normalom.

Tugepolni javljamo v svojem in vseh ostalih naših sorodnikov imeni turobno vest, da se je naša iskreno ljubljena, dobra mati, oziroma tašča,

HELENA KOZAK,

hišna posestnica in mesarica,

danes 3. maja ob 10. uri dopoldne po mučni bolezni, prejemši sv. zakramente za umirajoče, v 58. letu svoje starosti preselila iz te solzne doline na oni boljši svet.

Pogreb predrago, nam nepozabljive pokojnice boče v sredo v dan 5. maja ob 4^{1/2} uri popoldne iz hiše št. 83 na sv. Petra cesti na mirodvor k sv. Krištofu.

Zadušne sv. maše se bodo služile v župni cerkvi pri sv. Petru.

Bodi jej zemljica lehka!

V Ljubljani, v dan 3. maja 1886.

Ferko, Josip in Milan, sinovi.

Franja Mulaček, poroj. Kozák, hči.

Franjo Mulaček, zet.

(314)

Poslano.

(3-17)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolj okrepljujoče pice, I kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine I želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

V Šmarji na Dolenjskem, pri župnijski cerkvi, tik velike ceste, dajo se prostori, prav pripravi za

štacuno in pekarijo,

z ugodnimi pogoji takoj v najem. — Natančneje pove posestnica Ana Mazek v Šmarji. (295-3)

Ponudbe

(292-3)

Radix belladonae

(posušene korenine volčjih jagod) in drugih zelišč, katerim se mora pridejati uzorec, prejema

Friedrich Schneeberger, Graz.

Takoj delujoče.

Uspeh zjamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in ostyellih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zjamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. Eduardu Mahr-u; v Trstu Peter Slocevic, via Sanità 13; v Gorici lekar C. Cristofolletti; v Reki lekar C. Silhavy; v Celji Fd. Pellé; v Mariboru J. Martinc; v Rovinji lekar G. Tromba.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepotalno sredstvo, ki nareja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(701-8)

Dunajska borza

dné 4. maja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 35	kr.
Srebrna renta	85	45
Zlata renta	114	40
5% marcna renta	101	85
Akcije narodne banke	878	—
Kreditne akcije	287	70
London	126	20
Srebro	10	—
Napol.	10	03
C. kr. cekini	5	94

Nemške marke	61 gld. 82 ^{1/2}	kr.
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 129	25
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170	75
Ogrska zlata renta 4%	103	40
papirna renta 5%	95	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	20
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	25
Zemlj. obć. avstr. 4 ^{1/2} % zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118	65
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	60
Kreditne srečke	100 gld. 177	—
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	115
Tramway-drust. velj. 170 gld. a. v.	203	25

VIZITNICE

priporočá

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Deželna

Rogaška slatina.

Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni. Z vinom mešana prijetna hladilna pijača.

(149-5)

Dobiva se pri g. Mih. Kastner-ji, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassinik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schläffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terdini v Ljubljani.

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

Najnovejša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zjamčena denarna loterija ima 100.000 srečk, od katerih se izžreba 50.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobiček prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena podpisani trgovski hiši in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštnih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštni nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštnemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.
1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.
1 četrtna originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob jednom uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanji dobi vsak udeleženeec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrniti. Na željo se uradni načrti žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

15. majem 1886

nam direktno doposlati.

(238-7)

VALENTIN & CO.,

Bankgeschäft,

HAMBURG.

ADOLF EBERL,

izdelovalec

(274-10)

oljnatih barv, lakov, firnežev
in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in pohištvo.

LJUBLJANA.

Marijin trg,
tik frančiškanskega mostu.

LJUBLJANA.

Prejemlje vsa
v njegov strok spadajoča

dela

v mestu in na
deželi.

Znano reelno delo.

Nizke cene.

Samo kemično čiste
oljate barve,
lake
in firneže.

Prodaja
na drobno in debelo.

Najnižje cene.